

Publicerad 2006-06-01 10:36 av Sun

Närhet

Hon snuddar vid mig
och jag vet inte längre
hur jag ska kunna andas
för att fortsätta leva...

Magiska händer
trycker på varje öm punkt
på min darrande kropp
och jag drar efter andan
fortfarande oförmögen
att våga hoppas.

Mjuka läppar
hittar sin väg
genom dalar och över berg
och tidsbegreppet som förut
var så väldigt närvarande
är som bortblåst.

Timmar senare
tar hon mig i sin famn
ler mot mig, kysser mig
viskar varma ord
om hur vacker jag är.

Det känns alltid kallt
när hennes kropp
och hennes själ
lämnat mig...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sun med Poeter.se id #7579 innehar upphovsrätten